

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἀπριλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 15

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

—Κρεῖμα ποῦ δὲν ἠμπόρεσαν οἱ ἐλέφαντες νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ δάσος!.. παρατήρησεν ὁ Μοξὸς Οὐμπέρ. Θὰ συνέτριβαν τοὺς κισσοὺς, θὰ ἐξέσχιζαν τοὺς θάμνους, θὰ ἐστρωναν τὸν δρόμον, θὰ ἐσπάζαν τὰ γκάζια... .

— Καὶ 'μᾶς μαζὶ!... ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Βεβαίως, ἐπεκύρωσεν ὁ ὁδηγός. Ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς ὅ, τι ἔκαμαν οἱ ρινόκεροι καὶ οἱ βούβαλοι... Ὅπου ἐπέρασαν αὐτοί, θὰ ὑπάρχῃ δρόμος καὶ γιὰ 'μᾶς.

Ὁ Κάμης ἐγνώριζε τὰ δάση ταῦτα τῆς Ἀφρικῆς, διότι πολλάκις εἶχε διασχίσῃ τὰ τοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Κάμεرون. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται καὶ ἡ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποίαν ἀπεκρίνετο εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν τῶν συντρόφων του, σχετικὴν πρὸς τὰ παντοειδῆ δένδρα καὶ φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἐβλάστανον εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο μὲ τόσῃ ἀφθονίαν καὶ ποικιλίαν. Ἐνδιέφερε πολὺ τὸν Τζὼν Κόρτ ἡ σπουδὴ τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων προτύπων τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, τῶν φανερογάμων ἐκείνων, τῶν ὁποίων κατεγράψαν ὑπὸ τῶν βοτανικῶν ὅχι ὀλιγώτερα τῶν ἐπτὰ εἰδῶν, μόνον μετὰ Κόγγου καὶ Νείλου. «Τόσῳ μᾶλλον, ἔλεγε, καθ' ὅσον εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ χρήσιμα, δυνάμενα νὰ ποικίλουν τὴν μονοτονίαν τῶν ἐκ ψητοῦ κρέατος γευμάτων. »

Ἐκτὸς τῶν ἀπειραρίθμων ταμαρινοδένδρων, πανύψηλοι ἀκακία καὶ γιγαντιαία βαοβάβ ἀνῆγειρον τὰς κορυφὰς των εἰς ὕψος ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν. Μὲχρις εἴκοσι καὶ τριάκοντα μέτρων ὑψοῦντο ἄλλα δένδρα ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβιόειδων,

μὲ κλάδους ἀκανθώδεις, μὲ φύλλα πλάτους ἐξ ἑως ἐπτὰ δακτύλων, περιενδεδυμένα διὰ φλοιοῦ γαλακτώδους οὐσίας, περιεργὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται *ρηξίχαρπα*, διότι ὅταν ὁ καρπὸς των ὠριμάσῃ, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἐκρήγνυται καὶ νὰ ἐλσφενδονίξῃ τοὺς σπόρους ἐκ τῶν δεκαεξὶ κελλίων του. Καὶ ἂν δὲν εἶχε τὸ ἐνστικτὸν τῆς κατευθύνσεως, ὁ Κάμης θὰ ἠδύνατο νὰ προστρέξῃ εἰς τὰς ἐνδείξεις τοῦ *σχιιστοῦ συλφίνου*,

διότι τὰ φύλλα τοῦ δενδρυλλίου τούτου ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ στρέφονται οὕτως, ὥστε ἡ μία των ὀψις νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν ἀνατολὴν καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὴν δύσιν.

Ἄν Βραζιλιανὸς τις ᾔθελε παραπλανηθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυκνῆς καὶ ἀπεράντου ταύτης χλωρίδος, θὰ ἐνόμιζεν ἀφεύκτως ὅτι εὐρίσκεται εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ παρθένα δάση τοῦ Ἀμαζονίου. Ἐν ᾧ ὁ Μοξὸς Οὐμπέρ κατηρᾶτο τοὺς ναοφύεις θάμνους, οἱ ὁποῖοι ἐκάλυπτον τὸ

ἔδαφος, ὁ Τζὼν Κόρτ δὲν ἀπέκαμνε νὰ θαυμάζῃ τοὺς ὀλοπρασίνους ἐκείνους τάπητας. ἔπου ἀφθονοῦσε τὸ φρόνιον, καὶ ἡ ἐρείκη ἠπλωνε τοὺς φουντωτοὺς τῆς κλώνους, — προσκόμεντα τὰ ὁποῖα, διὰ νὰ περνοῦν, ἔπρεπε νὰ πομακρύνουν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

Καὶ ὁποῖα ποικιλία δένδρων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα εἶχον τὸ ξύλον ξηρὸν καὶ ἄλλα μαλακόν. Τὰ τελευταῖα ταῦτα, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Στάνλεϋ εἰς τὸ «Ταξείδιον ἀνὰ τὰ σκότῃ τῆς Ἀφρικῆς», ἀντικαθιστοῦν τὴν πίσυν καὶ τὴν ἐλάτην τῶν ὑπερβορείων χωρῶν. Μόνον μὲ τὰ πλατέα των φύλλα οἱ ἰθαγενεῖς δὲν δυσκολεύονται νὰ κατασκευάζουν καλύβας δι' ὀλιγοήμερον διαμονήν. Ἐκτὸς τούτων, τὸ δάσος εἶχε μυριάδας ἀνακαρδίων, σιδηροδένδρων, κοπαλίων λαμπρῶν, συκομωρεῶν ἀμιλλωμένων πρὸς τὰς ὠραιότερας τῶν τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, ἀγρίων πορτοκαλλεῶν, συκεῶν, τῶν ἐποίων ὁ



« Προσκόμεντα, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ περνοῦν, ἔπρεπε νὰ πομακρύνουν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν » (Σελ. 113, στήλ. γ'.)

κορμός ήτο λευκός ως άσθεστόχριστος, γιγαντιαίων μ. π. α. φ. ο. υ., και άλλων δένδρων παντοειδών.

Άληθώς, τὰ πολυάριθμα ταῦτα προΐοντα τοῦ φυτικού βασιλείου δὲν συνωστίζονται τόσο πολὺ, ὥστε νὰ παραβλάπτεται ἡ ἀνάπτυξις τῶν κλάδων τῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν κλίματος θερμοῦ συγχρόνως καὶ ὑγροῦ. Θὰ εὕρισκον διόδον μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀμάξινα ἀκόμη κερβανίου, ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ σχοινία ἐκεῖνα, πάχους πολλὰκις ἐνὸς ποδός, τὰ ὁποῖα τὰ συνέδεον πρὸς ἄλληλα: Ἦσαν οἱ ἀπέραντοι κισσοί, οἱ ὁποῖοι ἐτυλίσσοντο περὶ τοὺς κορμούς, ὡς κυκλῶνες ὄφρων. Πανταχόθεν ἐπρόβαλλον αἱ σωρεῖαι τῶν μακρῶν καὶ εὐστρόφων αὐτῶν κλωνίων. αἱ γιρλάνται αἱ ἰδιοτροποὶ μὲ τὰς μυριάδας περιπλοκάς, αἱ ἀναχωροῦσαι ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ φθάνουσαι σχεδὸν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Δὲν ὑπῆρχε κλάδος, ὁ ὁποῖος δὲν συνεδέετο οὕτω μὲ τὸν γείτονά του! Δὲν ὑπῆρχε κορμός ἀδέσμευτος ἀπὸ τὰς μακρὰς αὐτὰς φυτικὰς ἀλύσεις τινὲς τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο μέγχι τοῦ ἐδάφους ὡς σταλακτῖται πρασιᾶς. Καὶ δὲν ὑπῆρχε φλοιὸς τραχύς, μὴ καλυπτόμενος ἀπὸ βρύον πυκνὸν καὶ βελούδιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔτρεχον μυριάδες ἐντόμων μὲ πτερύγια χρυσόστικτα!

Καὶ ἀπὸ τὴν παραμικρὰν γωνίαν τῶν φυλλωμάτων αὐτῶν, ἀνεδίετο συναυλία κελადημάτων καὶ κρωγμῶν, ἐδῶ κραυγαί, ἐκεῖ ἄσματα, ἀντηχοῦντα ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας.

Καὶ τὰ μὲν ἄσματα ἐξεχύνοντο ἀπὸ μυριάδας ραμῶν, εἰς λαρυγγισμούς, εἰς τρίλλιες, εἰς ἀηδονισμούς, ποικιλοτέρους καὶ ὀξυτέρους ἅψ' ὅσον θὰ τοὺς ἔκαμνεν οἰαδήποτε σφυρίχτρα καὶ οἰόςδήποτε αὐλός. Καὶ πῶς νὰ μὴν παραχάλισθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸν περρωτὸν ἐκείνον κόσμον τῶν ἰβιδῶν, τῶν ψιττακῶν, τῶν ἐπόπων, τῶν γλαυκῶν, τῶν ἱπταμένων σκιούρων, τῶν κοσσύφων, ἐκτὸς τῶν μικροτάτων τροχίλων, οἱ ὁποῖοι ὡς σμήνος μελισσῶν περιεκύκλουν τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους!

Αἱ δὲ κραυγαὶ προήρχοντο ἀπὸ ὀλόκληρον ἀποικίαν πιθηκοειδῶν, παραφωνοῦσαν εἰς τὴν συναυλίαν τῆς κομικώτατα, καὶ ἀποτελουμένην ἀπὸ βαβουίνους μὲ φαιὸν τρίχωμα, ἀπὸ μαυρότριχας μακάκους, ἀπὸ χιμπαζῆδες, ἀπὸ μανδρίλλας καὶ ἀπὸ γορίλλας, τοὺς ρωμαλεωτέρους καὶ ἀγριωτέρους πιθήκους τῆς Ἀφρικῆς. Ἔως τώρα, τὰ τετράχειρα ταῦτα, ἂν καὶ ἀπετέλουν ἰσχυρὰς ἀγέλας, δὲν ἔδειξαν καμμίαν ἐχθρικήν διάθεσιν κατὰ τοῦ Κάμη καὶ τῶν συντρόφων του, τῶν πρώτων βεβαίως ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐβλεπον εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐκείνου δάσους. Ἦτο τῶντι πολὺ πιθανόν, ὅτι οὐδέποτε ἀνθρώπινα ὄντα εἰσεχώρησαν εἰς τοὺς ἀπροσίτους τοὺς μυχούς. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ πιθήκοι ἐξεδη-

λωναν περιέργειαν μᾶλλον ἢ ὀργήν. Εἰς ἄλλα μέρη, εἰς τὸ Κόγγον ἢ εἰς τὸ Κάμεרון, δὲν θὰ συνέβαινε τὸ ἴδιον. Πρὸ πολλοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη ἐκεῖ, καὶ οἱ ἐλεφαντοθήραι, ἰθαγενεῖς ἢ μὴ, δὲν ἐκπλήσσον πλεόν τοὺς πιθήκους, μάρτυρας μακροχρονίους τῶν αἰματηρῶν τῶν κατορθωμάτων.

Μετὰ τὸν πρῶτον σταθμὸν τῆς μεσημβρίας, ἔγινε καὶ δευτέρως τὴν ἐκτὴν ἐσπερινὴν ὥραν. Ἡ πορεία ἐδῶ κ' ἐκεῖ παρυσίας μεγάλας δυσχερείας, ἔνεκα τοῦ ἀδιαπεράστου δικτύου τῶν κισσῶν. Ἐπρεπε νὰ τοὺς θραύουν δια νὰ διέρχωνται, καὶ τοῦτο ἀπῆλθε ἐπίπονον ἐργασίαν. Ὅπως δῆποτε, ὑπῆρχον καὶ ἀτραποὶ μεγάλης ἐκτάσεως, σχηματισθεῖσαι ἀπὸ τὴν συγχυρὴν ἐκεῖθεν διὰ δασιν βουβάλων, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς, μεγάλου ἀναστήματος, ἐθεάθησαν ὅπισθεν τῶν ὑψηλῶν θάμνων.

Τὰ μυρηκαστικά ταῦτα, ἔνεκα τῆς τεραστίας τῶν ρώμης, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα, καὶ διὰ τοῦτο οἱ κυνηγοὶ προσπαθοῦν πάντοτε νὰ τα πυροβολοῦν σκοπεύοντες μεταξὺ τῶν δύο ὀφθαλμῶν, καὶ ὅχι πολὺ κάτω, ὥστε ἡ πληγὴ νὰ εἶνε ἀμέσως θανατηφόρος.

Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν ἔλαβαν εὐκαιρίαν νὰ δεῖξουν τὴν σκοπευτικὴν τῶν δεινότητά κατὰ τῶν βουβάλων, διότι εὕρισκοντο ἐκτὸς βολῆς τυφεκίου. Ἄλλως τε τὸ κρέας τῆς ἀντιλόπης δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη, καὶ ἔπρεπε νὰ οἰκονομοῦν τὰ πολυμορφόδια τῶν. Οὐτε εἰς πυροβολισμὸς δὲν ἔπρεπε νὰ ριθῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς προστατέψῃ ἐναντίου ἐχθροῦ, ἢ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ τὴν ἀπολύτως ἀναγκαίαν τροφήν.

Τὴν ἐσπέραν ἐσταμάτησαν εἰς τὴν ἄκραν μικρὰς τινος ἐξαίθρας, ὅπου ὑπῆρχε δένδρον ὕψους ἑκατὸν πενήτηκοντα ποδῶν, δεσπίζον ὅλον τοῦ περίεξ ὄρου. Τὸ φύλλωμά του ἐξετείνετο ἐξ μέτρα ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους, — φύλλωμα πράσινον ὑποκλίνον πρὸς τὸ φαιὸν καὶ κατεσπαρμένον μὲ ἄνθη χνοῶδη ὑπόλευκα, τὰ ὁποῖα ἐπιπτον ὡς χιὼν περίεξ κορμοῦ μὲ φλοιὸν ἀργυροειδῆ.

Ἦτο ἐκ τῶν βαμβανοδένδρων ἐκείνων τῆς Ἀφρικῆς, τῶν ὁποίων αἱ ρίζαι σχηματίζουν τοξοειδεῖς ἀντηρίδας, ὑπὸ τὰς ὁποίας δύναται τις κάλλιπτα νὰ στεγασθῇ. — Τὸ κρεβάτι εἶνε ἐτοιμον!.. ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Στρώμα βαμβακερὸν μέσα εἰς τὴν φυσικὴν αὐτὴν παστάδα. Τί ἄλλο θέλομεν;

Ἦναψαν φωτιὰν μὲ τὸ τσακμάκι καὶ μὲ τὴν ὕσκαν, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἄφθονα ὁ Κάμης, καὶ τὸ τρίτον γεῦμα ὑπῆρξεν ὁμοῖον μὲ τὸ πρῶτον τῆς πρωῒας καὶ μὲ τὸ δεύτερον τῆς μεσημβρίας. Κατὰ δυστυχίαν, — καὶ πῶς ἤμποροῦσαν νὰ τὴν ὑπομείνουν; — τοὺς ἔλειπε τὸ δίπυρον, ἡ γαλέτα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναπληρώσῃ τὸν

ἄρτον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκδρομῆς. Ἐπρεπε νὰ κρεσσοῦν εἰς τὰ ψητὰ κρέατα τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ἦσαν ὀρεκτικώτατα.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, καὶ πρὶν ὑπάγουν νὰ κατακλιθῶν ὑπὸ τὰς ρίζας τοῦ βαμβανοδένδρου, ὁ Τζὼν Κόρτ εἶπε πρὸς τὸν ὁδηγόν:

— Ἄν δὲν σφάλω, ἡκολουθήσαμεν ἔως τώρα διεθύνοντι νοτιοδυτικῇν ...

— Χωρὶς νὰ παρεκκλίνωμεν διόλου, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης. Τὸ ἐξηκρίβωνα κάθε φοράν ποῦ ἤμποροῦσα νὰ βλέπω τὸν ἥλιον.

— Καὶ ὡς πόσας λεύγας διηλύσαμεν ὁλην τὴν ἡμέραν;

— Τέσσαρας ἕως πέντε, κύριε Τζὼν, καὶ ἂν ἐξακολουθήσωμεν ἔτσι, ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς τὸ πολὺ, θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς ὀχθὰς τοῦ Οὐμπάγκη.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, ἀλλὰ δὲν εἶνε φρονιμώτερον, εἰς τοὺς ὑπολογισμούς μας νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς δυσμενεῖς περιστάσεις;

— Καθὼς καὶ τὰς εὐνοϊκάς, ὑπέλαβεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ποῖος ξεῦρε ἂν δὲν συναντήσωμεν κανένα ποτάμι, τὸ ὁποῖον θὰ μας ἐπιτρέψῃ νὰ φθάσωμεν πολὺ ταχύτερα καὶ χωρὶς κόπον;

— Ὡς τώρα, αὐτὸ δὲν φαίνεται, ἀγαπητέ μου Μάξ...

— Διότι δὲν ἐπροχωρήσαμεν ἀκόμη πολὺ πρὸς δυσμάς, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἀὖριον ὅμως ἢ μεθαύριον, πολὺ πιθανὸν νὰ φανῇ...

(Ἐπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΞΕΝΟ...

Ρίχνει ἑστὰ χέρια βαρὺ κεφάλι καὶ μαῦρα δάκρυα βρέχουνε πάλι τὴν βελουδένια του ὥραλα στολή. Στὴν ἀρχοντία του ἀναθρεμμένο, τὴν τάχα νάχη, ὅπου κλαμένο Κάθεταί τ' ἄμοιρο καὶ δὲν μιλεῖ;

Μέσα ἑστὸν κόσμον ἔρημο, ξένο, Πουλάκι ἀφτέρωτο καὶ τρομαγμένο, Ποῦ νάκουμπῇ, ποῦ νὰ σταθῇ; Κι' ὅταν ἑστ' ἀπέραντο λαμπρὸ παλάτι Ρίχνει τριγύρω του τολὸ τὸ μάτι, Σάν τι νὰ θέλῃ, τί νὰ ποθῇ;

Ποθεῖ τὴν πρώτη του τὴν εὐτυχία, Ποῦ δὲν αἰετίζει ἄλλη καμμία... Χάδια γυρεύει, θερμὰ φιλιὰ, Ζητεῖ λογάκια ἀγάπης τόσα Ὅσα μας λέγει μανούλας γλῶσσα Ὅταν μας σφίγγῃ ἑστὴν ἀγκαλιά.

Πλούτη, στολίδια, λαμπρὰ παλάτια Ὅπου θαμπώνουν ἄλλα τὰ μάτια, Δὲν τα γυρεύει, δὲν τα ποθεῖ. Μικρὸ πουλάκι, ἑστὴ ἀγκάλῃ Ζητεῖ μανούλας, νὰ πέσῃ πάλι, Ἀνάσα ναῦρη, νάναπαυθῇ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΗΤΗΜΑ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

Ἀγαπητοί μου,



Σειρὸν τῶν «Διηγημάτων» μου, καὶ πότε θὰ ἐκδοθῇ τὸ βιβλίον. Ἀὐτὸ μόνον! μόνον αὐτό... Δὲν νομίζετε, ὅτι θὰ ἔφθανεν ἐν Δελταρίον ἢ τὸ πολὺ-πολὺ μία Βραχεῖα Ἐπιστολῇ; Καὶ ὅμως ἡ φίλη μας ἐπῆρε μίαν μεγάλην κόλλαν χαρτί, τὴν ἐγέμισε μὲ τὴν ἀπελπιστικωτέραν ψιλογραφίαν ποῦ ἤμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, καὶ εἰς τὸ τέλος, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι εἶχε νὰ μου εἰπῇ, καὶ ἄλλα, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸ ὑλῆστον ἀκόμη ἐν φύλλον χαρτί καὶ νὰ ἐξοκολούθησῃ... ξεῦρετε τί ἔκαμε; Ἐγύρισε τὸ γραμμένον φύλλον, ὅπως γυρίζομεν τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας «οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τα δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βᾶσις» καὶ ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ ἐπ' αὐτοῦ ὡς νὰ ἦτο ἄγραφον! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ γραμμὲς τῆς διεσταυρώθησαν, καὶ ἡ τελευταία σελὶς τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀπετέλεισεν ἐν μεγαλοπρεπέστατον... Δικτυωτόν!

Ἀλλὰ τελειώνει καὶ αὐτό, καὶ ἡ φίλη μας βλέπει ὅτι ἔχει νὰ μου γράψῃ καὶ ἄλλα... Τί νὰ κάμῃ; Νάρχισῃ νὰ γράφῃ καὶ διαγωνίως; Θὰ ἦτο πάρα παλὺ. Ὅχι! ἀνοίγει τὴν κόλλαν ἀπὸ μέσα, καὶ εἰς τὸ περιθώριον τὸ μεταξὺ δευτέρας καὶ τρίτης σελίδος, μου σκαρώνει ἐν Ὑστερόγραφον πυκνογραμμένον, ἐκτενέστερον ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν!...

Κάτι λείπει ἀκόμη, καὶ μάλιστα τὸ σπουδαιότερον: Ἡ ὑπογραφή καὶ ἡ χρονολογία. Ἀλλὰ «ποῦ τόπος!» καθὼς συχνά-πυκνὰ φωνάζει ἡ Διάπλασις. Ἡ φίλη μας ὅμως δὲν τα χάνει καθόλου. Κλείει τὴν ἐπιστολήν τῆς εἰς ἕνα φάκελον, καὶ εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ φακέλου, ἀπέξω, μου γράφει: «Υ. Γ. Γ. Ἀχ, τί ἀφρημένη! ἔλησμένη νὰ ὑπογράψω.» Καὶ ἀπὸ κάτω ἀμέσως τὸν ὀνόματός της, ἢ διαμονὴ καὶ ἡ ἡμερομηνία!

Θά μ' ἐρωτήσετε μὲ ὅλον σας τὸ δίκιο, ἀγαπητοί μου, διατὶ ἐκοπίασα νὰ διαβάσω τέτοιον γράμμα, ἀντὶ νὰ το ρίψω ἀμέσως εἰς τὸ καλάθι; (μὴ νομίζετε ὅτι δὲν ἔχω κ' ἐγὼ καλάθι!...)

Τὸ ἐδιάβασα διὰ δύο λόγους: Πρῶτον,

διότι ἡ φίλη μας εἶνε πολὺ ἀγαπητὴ φίλη, καὶ ἂν γράφῃ κατὰ τοιοῦτον παράξενον τρόπον, ἔχει ὅμως πολλὰ προτερήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ φιλομουσία εἶνε τὸ μεγαλύτερον. Δεύτερον, διότι, ἅμα ἔρριψα μίαν ματιὰν καὶ εἶδα ποῖα εἶνε καὶ περὶ τίνος μου γράφει, μ' ἐπίασε μεγάλη περιέργεια νὰ μάθω πῶς κατάρθωσε νὰ καταστρώσῃ τέτοιαν πανταχόσον, ποῦ τα ἡῦρε νὰ μου γράψῃ τόσα διὰ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἡδύνατο νὰ μου εἰπῇ εἰς ὀλίγας γραμμὰς.

Ὡρισμένως ἡ φίλη μας εἶνε φλύαρη, τοῦλάχιστον ὅταν γράφῃ. Διότι τίποτε ἄλλο ἀπὸ φλυαρίαν δὲν περιέχει τὸ γράμμα τῆς. Καὶ ναὶ μὲν ἡ φλυαρία αὐτῆς εἶνε κάποτε νόστιμη, ἄλλα κάθε εὐχαρίστησιν ποῦ ἴσως θὰ ἤσθονόμην ἂν τὴν ἐδιάβαζ ἀνέτως, μου τὴν ἀφαίρουσεν ὁ κόπος, τὸν ὁποῖον μου ἐδίδεν ἡ εὐλογημένη αὐτῇ ψιλογραφία. Ὑποθέσατε ὅτι σας ὁμιλεῖ ἕνας τραυλός, μὰ τόσον τραυλός ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇτε νὰ ἐννοήτε τὰς λέξεις ποῦ προσφέρει. Ἐ. εἶνε δυνατόν νὰ αἰσθανθῆτε εὐχαρίστησιν, ὅσον ὠραῖα πράγματα καὶ ἂν λέγῃ;

Φλύαρη λοιπὸν ἡ φίλη μας αὐτή. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι δὲν ἔμαθε ποτὲ καὶ πῶς γράφεται μία ἐπιστολή. Εἶνε ζήτημα ἀνατροφῆς, καὶ φαίνεται ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον τὴν ἀνατροφήν τῆς, τὸ ζήτημα αὐτὸ το ἐθεώρησαν ἐπουσιῶδες. Καὶ ὅμως εἶνε σπουδαιότατον.

Ὁ σκοπὸς μου σήμερον δὲν εἶνε νὰ σας δώσω λεπτομερῶς τοὺς κανόνας, μὲ τοὺς ὁποίους γράφεται μία ἐπιστολή. Αὐτὸ θὰ ἤθελε περισσότερον ὀρόν καὶ καιρόν. Ἦθελα ὅμως νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σας, διότι καὶ ἡ Διάπλασις παραπονεῖται, ὅτι τὰ γράμματα μερικῶν φίλων τῆς ἀθετοῦν καὶ τοὺς στοιχειωδέστερους κανόνας τῆς ὑπερπεῖσας. Ἄν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ αὐτὰ μόνον μερικὸν φίλους τῆς, — μερικοὺς, λέγω, — θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔχουν καλὴν ἀνατροφήν. Δίδουν κόπον καὶ ἐνόχλησιν, διότι εἶνε κακογραμμένα ἢ ψιλογραμμένα. Μαρτυροῦν περιφρόνησιν, διότι ἀποτελοῦνται ἀπὸ τεμάχιον κοινοῦ χάρτου. — κάποτε σχισμένον ἀπὸ τετράδιον! — καὶ ἄλλοτε εἶνε γραμμένα μὲ μολύβι. Μαρτυροῦν ἐγωϊσμόν, διότι εἶνε ὑπερβολικῶς ἐκτενῆ, καὶ ἂν ἐν ἀνάγκῃ, ὡς ἐάν ἐκεῖνος ποῦ τα λαμβάνει ἔχῃ νὰ διαβάσῃ μόνον αὐτά. Προδίδουν ἀφρημαδὰν ἢ ἀκαταστασίαν, διότι εἶνε λερωμένα, ἄλλα δὲν ἔχουν ὑπογραφήν. ἄλλα ξεχνοῦν τὴν ἡμερομηνίαν.

Αὐτὰ ὅλα, κάθε καλοαναθρεμμένον παιδί πρέπει νὰ τάποφύγῃ. Δι' αὐτὸ χρειάζεται προσοχή, φροντίς, τάξις. Κάθε ἐπιστολή πρέπει νὰ μαρτυρῇ, ὅτι ἀγαπῶμεν καὶ σεβόμεθα ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφομεν, μάλιστα ὅταν εἶνε μεγαλύτερός μας κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ μαρτυρῇ, ὅτι σεβό-

μεθα τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ ὅτι δὲν θέλομεν οὔτε νὰ γελάσῃ κανεὶς εἰς βάρος μας, οὔτε νὰ θυμώσῃ.

Σας ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἄλλ' οἱ φρουροὶ δὲν εἶχαν λόγον νὰ προσέξουν ἰδιαιτέρως πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, κείμενον μεταξὺ δύο λοφίσκων, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ διέλευσις θὰ παρουσάζε μεγάλης δυσκολίας εἰς ἐχθρικὸν στρατόν.

Μολονότι ἡ ἀπόστασις καὶ αἱ βρονταὶ θὰ ἤρχοντο νὰ καταπνέξουν τὸν κρότον τῶν βημάτων του, ὁ ἄνθρωπος (διότι ἦτον ἕνας ἄνθρωπος) ἐξηκολούθει νὰ ἔρπῃ.

Αἱ κινήσεις του ἦσαν περιεργόταται. Εἰς διάφορα μέρη τοῦ ρυακίου, ἐσκυπτε καὶ κάτι ἔβαλε μέσα, βαθείᾳ, μὲ προσοχήν, ὥστε νὰ ἀποφύγῃ καὶ τὸν παραμικρὸν κυματισμόν.

Τοῦτο διήρκεσεν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ἔπειτα ὁ ἄνθρωπος ἐσπόγγισεν ἐπιμελῶς τὰς χεῖράς του μὲ μίαν ἄκρην τοῦ φορέματός του.

Ἐσκυψε διὰ τελευταίαν φοράν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἡ ὁποία ἐσπινθηροβόλει διαρκῶς ὑπὸ τὰς ἀστραπάς, τὴν ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν, καὶ γελάσας καταχθονίως, ἐψιθύριεν:

«Ἀῦριον θὰ εἶμαι πλούσιος.»

Οἱ φρουροὶ ἐξηκολούθουν τὴν περιπολίαν των. Ἐπρεπε νὰ πομακρυνθῇ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἀνορθωθείς, ὁ ἄνθρωπος ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ Φονταῖν, καὶ ἐγέλασε κατὰ τὸν ἴδιον μοχθηρὸν καὶ ἀπαίσιον τρόπον.

Ἐξῆρα τὸ αἷμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας του, ὁ γέλως του ἐκόπη ἀποτόμως.

Ἐνα χέρι ἔψαυσε τὸν ὀμὸν του, ἕνα στόμα ἐψιθύριεν εἰς τὸ αὐτί του:

— Καλὴ σπέρα, Ζαφουράνα!

Ὁ Κινέζος ἐστράφη μὲ μεγάλῃ ταχύτητά, καὶ συγχρόνως ἐτράδηξεν ἀπὸ τὴν ζώνην τὸ μαχαῖρι του.

Ἐν κοράσιον εὕρισκετο ἐμπρὸς του. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, ἀνεγνώρισε τὴν Γουίλελμιναν.

Συγχρόνως διέκρινε τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος ἐκτυποῦσε τὰ πλευρά του μὲ ὀργίλα κινήματα τῆς οὐρᾶς, καὶ τὴν Κάνουαν, τῆς ὁποίας οἱ ὀδόντες ἐλεύκαζον εἰς τὸ σκότος.

Ἦτοίμαζτο νὰ βυθίσῃ τὸ μαχαῖρι εἰς τὸ σῶμα τοῦ κορασίου, ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ θηρίου παρέλυσε τὴν χεῖρά του...

Μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ Κινέζου, ἡ Γουίλελμινὰ ἐθώ-

πευε την χαίτην του Μαρμπή και ή ατμόσφαιρα ήτο τέσσην γεμάτη από ήλεκτρισμόν, ώστε μακροί σπινθήρες ανεβίδοντο από τὸ τρίχωμα τοῦ ζώου με θροῦν μεταξὺς προστριβομένης.

Σιγά-σιγά, με τρόπον, ὁ Κινέζος ἔχωσε πάλιν τὸ ὄπλον του εἰς τὴν ζώνην.

—Τί ἔκαμνες ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Γουίλελμίννα χαμηλοφώνως.

—Νά, ἔπινα νερό ἀπ' τὴ βρυσοῦλα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

Τὸ κοράσιον ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλόν. Ἡ Κάννα ἐγόγγυζεν

Καὶ ἀφοῦ το ἄδειασεν, ἐσκούπισε τὰ χεῖλη του καὶ εἶπε :

—Θέλετε καὶ σῆς ;

—Ξαναγέμισέ το.

Μαγνητισμένος ἀπὸ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμοὺς τοῦ θηρίου, ὁ Ζαφουράνας ὑπήκουσεν.

Αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ἀδιακόπως· αἱ ἀστραπαὶ ἐφώτιζαν τὴν μαύρην νύκτα με μακρὰς αὐλακὰς πυρός.

Ἄν ἔδλεπε κανεὶς, ὑπὸ τὸν ἐρυθρὸν ἐκεῖνον οὐρανόν, Ζαφουράναν τὸν Κινέζον, τὴν Γουίλελμίνναν καὶ τοὺς φοβεροὺς τῆς συντροφίας, νὰ στέκωνται εἰς ἐκεῖνο

—Φυλάξου ἀπὸ τὸν Μαρμπή !

Ἀκούσας τὸ ὄνομά του, ὁ λέων ἐπλησίασε.

Ὁ Ζαφουράνας ὀπισθοχώρησε δύο βήματα.

—Πιέ ! διέταξεν ἡ Γουίλελμίννα.

—Δέν ... δι... ψῶ ... πιά ...

Τὸ φλασκίον ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖρια του.

—Ζαφουράνα, εἶπε τότε τὸ κοράσιον, δέν με γελάς πιά, τὸ ἡῦρα ... Ἐδῆλη-τηρίσας τὴν πηγὴν, καὶ ἂν δέν με ἔστελλεν ὁ Θεός, αὐρίον ὁ Κροῦγερ, ὁ Ζουμπέρ, ὁ Σταίν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Βόερς καὶ οἱ στρατιῶται αὐτοῦ τοῦ ἀποσπάσματος, θὰ ἦσαν ὅλοι νεκροί. Θά με ἀκολουθήσεις. Οἱ ἀρχηγοὶ θὰ σε δικάσουν. Ἐλα, ἐμπρός !

Ἡ Γουίλελμίννα ἐσιώπησε. Ποτέ δὲν εἶχεν ὁμιλήσῃ τέσσην πολὺ.

Ἄλλ' ὁ Ζαφουράνας συνήλθεν ἐν τῷ μεταξύ ἀπὸ τὸν τρόμον του. Βλέπων ὅτι ἦτο χαμένος, ἀνέκτισεν ὅλην τὴν ψυχραμίαν.

Εὐκίνητος ὡς αἴλουρος, ἐπάθηξεν τὸ μαχίρι καὶ ὤρμησε κατὰ τῆς Γουίλελμίννας.

Ὁ Μαρμπής ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὁ Ζαφουράνας ὅμως ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπίς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαίμονα τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάννα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...



« Καλήσπερα, Ζαφουράνα. » (Σελὶς 115, στήλη γ' .)

ὑποκόφως. Ὁ Μαρμπής συνεστρέφετο ἀνησυχῶς, καταπνίγων τοὺς ὀργίλους μυκηθμούς του διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν κυρίαν του.

Αὐτὴ ἐσυλλογιζέτο... Προσεπάθει νὰ εὕρῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς παραδόξου σκηνῆς, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε πρὸ ὀλίγου μάρτυς, διότι οὐδεμίαν ἔδιδε πίστιν εἰς τὴν πρόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐπρόβαλεν ὁ Ζαφουράνας.

—Πάρε, εἶπε, τείνουσα ἐν φλασκίον πρὸς τὸν Κινέζον, καὶ πῆγαινε νὰ το γεμίσης.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασε τὴν πηγὴν, ἐθύθισε τὸ φλασκίον, εἰς τὸ ὅποιον τὸ νερόν εἰσῆλθε με γουργούρισμα, καὶ ἔπειτὰ το ἔφερεν εἰς τὴν Γουίλελμίνναν.

—Πιέτε, τῆς εἶπεν, εἶνε καλὸ νερό.

—Ὁχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη, ὄχι ἐγώ, σύ.

—Ἐγὼ ἤπια, εἶπεν ὁ Κινέζος. . . Δέν διψῶ πιά.

—Δέν πειράζει, πιέ.

Χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὁ Ζαφουράνας ὕψωσε τὸ φλασκίον.

τὸ μέρος, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἦσαν ὄντα ὑπερφυσικά, ἐκπηδήσαντα ἀπὸ τὰ σκότη τῆς ἀβύσσου, διὰ νὰ διευθύνουν τὴν θύελλαν.

—Νά, εἶπεν ὁ Κινέζος, τείνων διὰ δευτέραν φοράν τὸ φλασκίον γεμάτον καὶ στάζον.

Ἡ Γουίλελμίννα δέν το ἐπῆρε.

—Καὶ πάλι σὺ θὰ το πιῆς, εἶπε.

Καὶ ἐν ᾧ ὁ Κινέζος ἔκαμνε νεῦμα ἀρνήσεως, ἡ Γουίλελμίννα τῷ ἐπέβαλε σιγὴν καὶ ἐξηκολούθησε :

—Τὴν πρώτην φοράν το ἔχυτες ... σὲ εἶδα... οὔτε μίαν σταλαγματιὰ δέν ἔδραξε τὰ χεῖλη σου... Αὐτὸ ὅμως θὰ το πιῆς, εἰδεμὴ θὰ βάλῃς τὸ λεοντάρι νὰ σε κάμῃ κομμάτια !

Οἱ ὀδόντες τοῦ Κινέζου ἔτριξαν ἀπὸ τὸν φόβον του. Δύο φορές ἐσήκωσε τὸ φλασκίον ἕως τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ τὰ χεῖριά του ἔτρεμαν, ὡς φύλλον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ φθινοπώρου.

—Δοιπόν; εἶπεν ἡ Γουίλελμίννα.

—Μὰ δέν διψῶ πιά, ἐτραύλισεν ὁ ἄθλιος.

τολτὸς ἄμορφος καὶ αἰμοσταγής, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Μαρμπής ἔστρεψε περιφρονητικῶς τὰ νῶτα.

Φοβηθεῖσα μήπως πυροβολήσουν τὸν λέοντά της, ἡ Γουίλελμίννα ἔσπευσε νὰ πλησιασῇ.

—Μὴ πυροβολήσετε ! ἐφώνησε καὶ πάλιν. Θέλω τὸν στρατηγὸν Ζουμπέρ... μὰς γνωρίζει, ἐμὲ καὶ τὰ ζῷά μου.

—Μὰ τί συμβαίνει; ἠρώτησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ στρατηγός.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἡ Γουίλελμίννα ἔβρασεν εἰς τὸ στρατόπεδον, ὑπερηφάνως περιστοιχισμένη ὑπὸ τῶν δύο της φίλων.

Ὡδηγῆθη ἐνώπιον τοῦ προέδρου Κροῦγερ, καὶ εἰς αὐτὸν ἔδωσε τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.

Διηγῆθη πῶς ὁ Σελέσκος, θέλων νὰ καταστρέψῃ τὸν Κινέζον, τὸν ὅποιον ἐξήλευεν, ἀπεκάλυψε τὰ ἄτιμα σχέδια τοῦ Ζαφουράνα.

Δωροδοκηθεὶς ἀπὸ κῆποιον ἄγνωστον κακούργον, ἴτως ἀπὸ κανένα Κάττον ἢ Ζουλοῦ ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος ἐπαφείετο τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ ἐχθρούς, με τοὺς ὁποίους δέν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μετρηθῇ, ἦτο ἀδύνατον νὰ ποδοθῇ ἡ ἄτιμος αὐτὴ πράξις εἰς ἀγγλους ἀξιωματικούς, —ὁ Ζαφουράνας ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ φονεύσῃ τοὺς κυριωτέρους ἀρ-

χηγοὺς τῶν Βόερς. Ὁ τρόπος τῆς δολοφονίας ἔμεινεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Κινέζου. Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐκαράδονησε τὴν καταλλήλων εὐκαιρίαν, ὁ κακούργος εὗρε τρόπον, δηλητηριάζων τὴν πηγὴν, νὰ ξεκάμῃ διὰ μίαν τοὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς στρατιώτας, τοὺς ἐστρατοπεδευμένους παρὰ τὰς πύλας τῆς Κροονστάτης.

Με τὴν πίπαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ στόματος, με τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῆς νόσου, προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Γουίλελμίννας, ὁ Μπάρμπα-Παῦλος ἤκουε προσεκτικῶς τὸ κοράσιον.

Ὅταν τῷ διηγῆθη τὴν συνάντησίν της με τὸν Ζαφουράναν, τὸν ὅποιον ἀνεξήτει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, — τὴν ἐκπλήξιν, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχον προξενήσῃ, τὰ κινήματα τοῦ Κινέζου, δηλητηριάζοντος τὸ νερόν, τὴν ἀπορίαν της, τὰς ἀμφιβολίας της, καὶ ἔπειτα τὸ στρατήγημά της, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπέισθη περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀναγκάζουσα τὸν κακούργον νὰ πῇ ἀπὸ τὸ νερόν ἐκεῖνο, — ὁ Κροῦγερ ἐξέφρασεν ἀπροκαλύπτως τὸν θαυμασμόν του διὰ τὸ θάρρος, τὴν γενναϊότητα, τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ κορασίου.

Ὁ Πρόεδρος ἔπαυσε νὰ καπνίζῃ.

—Μ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ σε σκετώσῃ ! εἶπε.

Ἡ Γουίλελμίννα ἐμειδίασε. Διὰ τοῦ βλέμματος ἔδειξε τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος, ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας της, με τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλειστούς, ἐγλυφε τοὺς αἰματωμένους τοῦ πόδας.

—Εἶσαι γενναία ! εἶπεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Τρανσβάλ.

—Ὁ ἐξαδελφός μου Πίετ Οὐὺς ἦτο γενναϊότερος ἀπὸ ἐμὲ, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Προέδρου προσέλαβεν ἔκφρασιν ἀληθοῦς μεγαλείου. Ἐσηκώθη τὸ ὕψηλόν του ἀνάστημα ὑπενθούμιζε τὴν γηραῖαν δρῦν, τὴν ἱκανὴν νάντισταθῇ εἰς τὸν βιαιότερον ἀνεμοστρόβιλον.

Ἐπέθεσε τὴν μεγάλην, τὴν ἐργατικὴν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μικρᾶς φιλοπάτριδος, καὶ εἶπε με συγκίνησιν ἀνέκφραστον :

—Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάττῃ, παιδί μου. Εἴθε νὰ χάρισῃ εἰς τοὺς Βόερς πολλὰ κοράσια σαν ἐσέ. Ἡ νεανικὴ σου ἀνδρεία μοῦ παρουσιάζεται ὡς ἐλπίς, στελλομένη ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὁχι ! ὁ Θεὸς δέν εἶναι δυνατόν νὰ θείλῃ τὸν θάνατον ἐνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνατρέφει ἔτσι τὰ παιδιὰ του !

(Ἐπεται συνέχεια) KIMON AΔΙΚΙΑΝΕ

[Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ Paul Roland]

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Σήμερα θὰ σας παρουσιάσω ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Ἡ μητέρα της καὶ ὁ πατέρας της τὴν λέγουν Μπεμπέκαν· τὸ ἀληθινόν της ὄνομα εἶνε Μαρία· ἡ μικρὴς της ὅμως φιληνάδες τὴν ἔχουν βαπτίσῃ Κυρία Τρομάρα, καὶ μ' αὐτὸ πιά τὸ παρατσούκλι τὴν γνωρίζουν ὅλοι.

Καὶ ξεύρετε γιατί ;

Γιατὶ ἡ μικρὴ Μαρία ὅλο τρέμει, ὅλο φοβάται. Τὸ παραμικρὸ τὴν ἀνησυχεῖ, τὸ κάθε τί τὴν τρομάζει. Ὡς καὶ ἡ μῦγες ἀκόμη. — φαντασθῆτε, — τῆς φαίνονται θηρία τρομερά καὶ φοβερά, σὰν αὐτὰ που βλέπετε ἐπάνω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.

Καὶ νὰ ἴσα-ἴσα, μίαν μύγα, μίαν μικρούλα μυγίτσα, τὸ παιδάκι τῆς μύγας, ποῦ δέν πετᾷ γιὰ κανένα ἄλλο σκοπὸ, παρὰ γιὰ νὰ γυμνάσῃ τὰ πτεράκια της. Νὰ καὶ μίαν ἄλλην μύγα, μεγαλύτερη, ποῦ ἐκάθησε ἀπάνω 'ς τὸ τραπέζι, καὶ κάμνει τάχα ὅτι γυρεύει κανένα σπυράκι ζάχαρι, μὰ ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει τί κακοὺς σκοποὺς ἔχει !..

Ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ αὐτὰ θηρία, τί θάπογινῃ ἡ καίμενη ἡ κυρία Τρομάρα ; Ἀσχημα τὴν ἔχουν ζῶση ἡ μῦγες ! Ἄν κάμῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μιά, θὰ πέσῃ 'ς τὰ νύχια τῆς ἄλλης. . . Ἐ, ὁ Θεὸς πιά ἂς βάλῃ τὸ χεῖρι του !..

Πῶσας φαίνεται αὐτό, παιδιά μου ; Γελάτε με τὴν Κυρία Τρομάρα ; Θὰ γελάσετε περισσότερο μεθαύριο, ποῦ θὰ σας διηγηθῶ καὶ ἄλλα της καμώματα.



Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

